

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci **žalobce: Ing. M. S.**, zastoupen JUDr. Dagmar Unarovou, advokátkou, se sídlem Wellnerova 3a, Olomouc, proti **žalovanému: Zeměměřický a katastrální inspektorát v Opavě**, se sídlem Praskova 11, Opava, **za účasti: 1) J. H., 2) N. H., 3) L. Č. r., s. p., 4) S. s. O. k., příspěvková organizace, 5) V. I. s. ČR, s. p., 6) Obec H.**, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. O - 91/489/2002 ze dne 18. 12. 2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Ca 192/2005 - 36 ze dne 3. 11. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá včas podanou kasační stížností usnesení Krajského soudu v Ostravě blíže označené v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla dle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2002, č. j. O - 91/489/2002. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a dále odvolání manželů J. a N. H. proti rozhodnutí Katastrálního úřadu v Olomouci ze dne 2. 9. 2002, č. j. OR 746/00 - 3, jímž správní orgán prvního stupně rozhodl o námitkách proti výsledku obnoveného katastrálního operátu v katastrálním území H. V. podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále jen „katastrální zákon“), ve znění pozdějších předpisů.

Proti rozhodnutí žalovaného stěžovatel podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž se domáhal jeho zrušení, jelikož se domnívá, že byl zkrácen na svých právech. Nezákonnost rozhodnutí správního orgánu spatřuje zejména v tom, že následkem odsouhlasení průběhu hranic jednotlivými vlastníky sousedících pozemků došlo v obnoveném katastrálním operátu k posunu hranice pozemku stěžovatele o 5 metrů, což je dle něj v rozporu s údaji registrovanými v katastrálním operátu před obnovou. Tuto hranici měl Katastrální úřad vyznačit jako spornou, což neučinil a dle stěžovatele tím porušil ustanovení katastrálního zákona a svým rozhodnutím nezákonným způsobem zasáhl do jeho práv. Krajský soud v Ostravě tuto žalobu usnesením ze dne 9. 10. 2003, č. j. 22 Ca 110/2003 - 12, odmítl dle § 68 písm. b) a § 46 odst. 2 soudního řádu správního s odůvodněním, že rozhodnutí o námitkách proti výsledkům obnoveného katastrálního operátu, je rozhodnutím správního orgánu ve věci vyplývající z občanskoprávních vztahů - vlastnického práva k nemovitostem. Krajský soud rovněž stěžovatele poučil, že do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí může podat k Okresnímu soudu v Olomouci žalobu podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu.

Stěžovatel na základě poučení Krajského soudu v Ostravě podal žalobu dle občanského soudního řádu u Okresního soudu v Olomouci, který následně návrh předložil zvláštnímu senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů podle zákona č. 131/2002 Sb. Zvláštní senát rozhodl usnesením ze dne 15. 6. 2005, č. j. Konf 90/2004 - 12, tak, že příslušným pro vydání rozhodnutí ve věci žaloby proti napadenému rozhodnutí žalovaného je soud ve správním soudnictví, zároveň tímto usnesením zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 10. 2002, č. j. 22 Ca 110/2003 - 12.

Na základě usnesení Zvláštního senátu o stěžovatelově žalobě rozhodl soud ve správním soudnictví, Krajský soud v Ostravě a to dne 3. 11. 2005, pod sp. zn. 22 Ca 192/2005. Soud tímto usnesením žalobu dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl s odůvodněním, že stěžovatel podal žalobu k poštovní přepravě dva dny po uplynutí lhůty stanovené § 72 odst. 1 s. ř. s., a dle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout.

Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Ostravě stěžovatel podal kasační stížnost, jejíž důvod spatřuje v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že v průběhu řízení nebylo prokázáno, kdy a jak byl vyrozuměn o uložení zásilky a zda byla vůbec povinnost vhodného způsobu vyrozumění adresáta doručovatelem splněna. Splnění podmínky vhodného způsobu vyrozumění je podle názoru stěžovatele podmínkou fikce doručení. Stěžovatel proto namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav a v důsledku toho nesprávné právní posouzení věci učiněné Krajským soudem v Ostravě. Dále stěžovatel spatřuje pochybení v rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Opavě ze dne 18. 12. 2002, č. j. O - 91/489/2002, jelikož v něm chybí poučení o možnosti podat žalobu dle § 72 s. ř. s. a především poučení o tom, kdy je podle správního řádu rozhodnutí doručeno (§ 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, dále jen „správní řád“). Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ca 192/2005 ze dne 3. 11. 2005 zrušil.

Kasační stížnost byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení a je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), byla podána osobou oprávněnou, stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen

advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná, neboť je z jejího obsahu zřejmé, že stěžovatel uplatňuje kasační důvod podle dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že tato kasační stížnost není důvodná.

Pro posouzení stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud ze správního a soudního spisu zjistil následující skutečnosti:

Na originálním vyhotovení rozhodnutí žalovaného č. j. O - 91/489/2002 ze dne 18. 12. 2002 je vyznačena doložka právní moci rozhodnutí dne 23. 12. 2002. Toto rozhodnutí bylo zasláno žalovaným správním orgánem na adresu: Ing. S. M. (stěžovatel), L. 46, Š. Na doručence bylo doručovatelem vyznačeno datum uložení zásilky – dne 20. 12. 2002. Stěžovatel vlastnoručním podpisem dne 2. 1. 2003 potvrdil převzetí této zásilky. V kasační stížnosti stěžovatel poukazuje pouze na to, že nebylo prokázáno, jak byl vyrozuměn o uložení zásilky a zda byla vůbec povinnost vhodným způsobem adresáta vyrozumět poštovním doručovatelem splněna, což označuje za podmínku splnění fikce doručení, přičemž netvrdí, v čem konkrétně pošta při doručování zásilky pochybila a zda se v místě bydliště zdržoval v den doručování rozhodnutí.

Správní orgán, není-li zákonem stanoveno jinak, rozhoduje dle ustanovení správního řádu. Jelikož katastrální zákon neupravuje otázku doručování, je nutné na základě § 27a tohoto zákona použít ustanovení § 24 a násl. správního řádu ve znění platném k datu vydání správního rozhodnutí. V § 24 odst. 2 správního řádu je stanoveno, že nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou zastižena, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místě příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl (tzv. fikce doručení). Pravidla pro počítání lhůt ve správním řízení jsou upravena § 27 odst. 2 správního řádu a pokud není výslovně zvláštním předpisem stanoveno jinak, počítání procesních lhůt se řídí tímto ustanovením. Podle něj se do lhůty nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty (v daném případě den, kdy došlo k uložení zásilky), a případně-li konec lhůty na „den pracovního klidu“, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den.

Při doručování písemností určených do vlastních rukou adresáta je povinností držitele poštovní licence dodržet postup stanovený § 24 odst. 2 správního řádu. K tomu, aby mohla být vyvrácena správnost údajů o doručení obsažených v doručence, musí stěžovatel především tvrdit konkrétní skutečnosti, které by vedly k závěru, že údaje v doručence jsou nepravdivé. V případě tzv. náhradního doručení písemností určených do vlastních rukou adresáta, jsou tvrzeními, jež v případě, že jsou prokázána, mohou vyvrátit závěr o doručování dokladovaném doručenkou, zásadně jen tvrzení, že se nezastižený adresát v době doručování písemnosti v místě doručení nezdržoval, případně tvrzení, že pošta při doručování zásilky nedodržela postup předepsaný správním řádem a poštovním řádem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 4 Azs 30/2003 - 47, dostupný na www.nssoud.cz).

V nyní posuzovaném případě si stěžovatel uloženou poštovní zásilku dne 2. 1. 2003 v místě příslušné provozovně držitele poštovní licence osobně vyzvedl a v kasační stížnosti nenamítal žádné konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení pošty při doručování zásilky. Z této skutečnosti lze dle Nejvyššího správního soudu vyvodit, že stěžovatel byl

o uložení zásilky vhodným způsobem vyrozuměn. Zásilka s napadeným rozhodnutím žalovaného byla uložena na poště dne 20. 12. 2002 a uplynutím lhůty stanovené § 24 odst. 2 správního řádu se den 23. 12. 2002 považuje za den doručení napadeného rozhodnutí žalovaného stěžovateli. Pro podání správních žalob před účinností s. ř. s., tj. před 1. 1. 2003 platila právní úprava správního soudnictví obsažena v občanském soudním řádu - části páté, hlavy druhé zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve znění účinném do 31. 12. 2002. Tento zákon připouštěl proti rozhodnutí správního orgánu podat dle § 247 a násl. žalobu ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí žalobci (§ 250b odst. 1 o. s. ř.). Ode dne 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, který však v přechodných ustanoveních neřešil situaci běhu lhůt u podaných žalob proti rozhodnutí správního orgánu doručeného před účinností tohoto zákona. Protože obě lhůty k podání žaloby, jak dle § 250b odst. 1 o. s. ř., tak podle nové úpravy (§ 72 s. ř. s.), činí dva měsíce od doručení rozhodnutí správního orgánu, není důvod, aby se při počítání běhu lhůty postupovalo rozdílně.

V daném případě lhůta k podání žaloby začala stěžovateli běžet ode dne 23. 12. 2002, jak bylo shora uvedeno. Na základě data podání žaloby k poštovní přepravě, uvedeného na obálce adresované Krajskému soudu v Ostravě, jež tvoří součást soudního spisu, Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal žalobu k poštovní přepravě dne 26. 2. 2003, tj. dva dny po stanovené dvou měsíční lhůtě, která v tomto případě uplynula dne 24. 2. 2003, protože 23. 2. 2003, tedy poslední den lhůty, připadl na neděli (viz § 40 odst. 3 s. ř. s.).

K námitce týkající se porušení povinnosti žalovaného spočívající v tom, že v napadeném rozhodnutí chybí poučení o možnosti podat žalobu dle § 72 s. ř. s. a poučení o doručování dle správního řádu (§ 24 odst. 2), Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán neporušil svoji poučovací povinnost, která je mu stanovena ustanoveními správního řádu, pokud do textu poučení nezahrnul i konkrétní poučení o fikci doručení dle § 24 odst. 2 správního řádu a o počátku běhu lhůty k podání žaloby (srov. též rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 18. 1. 2006, č. j. 15 Ca 79/2004). Z žádného právního předpisu nevyplývá povinnost správního orgánu poučovat účastníky správního řízení o možnosti podat proti jeho rozhodnutí žalobu podle soudního řádu správního, jak již bylo judikováno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, č. j. 5 As 10/2004 - 32, dostupném na www.nssoud.cz.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán neporušil povinnosti stanovené správním řádem pro náležitosti správního rozhodnutí, a dále, že neshledal napadané usnesení krajského soudu nezákonným (§ 103 odst. 1 písm. e/ s. ř. s.), přičemž nezjistil ani vady správního řízení, v němž bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by mu náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu